

[Arne Melchior]

det kan de bare ikke sige før valget. Nu vandt de altså valget, og så gennemfører de det, som andre, som firkløveralternativet bl. a. gik til valg på, bare i en ringere form og med en alt for kort frist.

O.k., lad os tale om det i udvalget og komme med nogle ændringsforslag. Vi kan stemme for de lovforslag, men de løser bare ikke noget, og regeringen har ikke vist nogen styrke ved at komme med disse lovforslag.

De øvrige lovforslag vil jo blive behandlet efterhånden. Lad mig blot sige om ejerlejlighedslovsforslaget, at en socialdemokratisk nærstående person, nemlig Erik Ib Schmidt, har skrevet en bog, og fra den citerer jeg fra Jyllands-Posten for tirsdag den 6. november om ejerlejligheder følgende:

»Jeg kan imidlertid ikke se, at de« – det er lejerne – »bliver ringere stillet derved, at flere og flere boliger gøres til ejerboliger. Der må jo samtidig blive færre om at leje de resterende udlejningsboliger.

Derimod kan jeg se, at restriktionerne på udstykningen af ældre ejendomme til ejerlejligheder har skabt et sælgers marked for disse og dermed øget mulighed for spekulationsgevinst til dem, der udstykker, og jeg kan se et behov for at beskytte de nuværende lejere mod chikane og overgreb fra udstyknings- og moderniseringsivrige ejere.

Men efter min forståelse af skattereglerne er det sådan, at ejerlejligheder beskattes strengere end de mere ressourcekrævende parcelhuse, velsagtens en tankegang fra 1960'erne, der trænger til at blive revideret. Tanken om at skabe større lighed på boligmarkedet ved at lokke eller presse flere over i udlejningsejendomme er et blindspor.«

Så vidt Erik Ib Schmidt. Vi tror i CD, at begrænsningen i retten til udstykning af ejerlejligheder, alle sine gode intentioner til trods, vil virke modsat sin hensigt og også modsat hensigten om byfornyelse, thi folk, der selv ejer deres lejlighed, vil naturligvis i høj grad og i egen interesse medvirke til denne helt fortrinlige idé om byfornyelse. Lige så forfejlet tror vi, at loven om begrænsning i tinglysning af visse pantebreve vil være i sin virkning, men det vil blive taget op i eftermiddag.

Lad mig her afslutte med at gentage min lykønskning og min forsikring om, at CDs halve dusin vil være at finde, hvor den halve

snes var at finde tidligere, nemlig dels i arbejdstøjet, dels parat til at medvirke, på lignende måde som den nuværende regering tidligere har kunnet gøre det, og som der vistnok stort set har været tilfredshed med.

Wilhelm (VS):

Vi er blandt dem, der har ment, at der skal være en åbningsdebat, og at det hele ikke kun skal dreje sig om de midlertidige hastelovforslag, selv om de selvfølgelig også er vigtige. Men der har dog været et valg, der er dog kommet en anden regering, og den har dog fremlagt en redegørelse og et katalog, som indeholder meget andet end de noget panikagtige stoplovsforslag.

Desuden kan der være grund til ved en ny folketingsperiode begyndelse at tage nogle vigtige emner op, også selv om regeringen ikke omtaler dem. Således vil hr. Steen Folke og hr. Kurt Hansen i særlige indlæg behandle henholdsvis NATOs planer om raketoprustningen i Europa, som den danske regering skal tage stilling til om få uger, og det stadigt voksende problem omkring de langtidsarbejdsløse.

I september måned nåede SV-regeringen omsider en situation, hvor den måtte ty til et valg, men det bemærkelsesværdige er, at der ikke mellem de to partier var større uenighed om de politiske hensigter, kun nogen uenighed om måden at nå dem på. Man var enig om kæmpebesparelser, man var endda enig om deres omfang. Man var enig om en skærpet lønpolitik med direkte reallønsnedgang, en 4-årig såkaldt social kontrakt, men regeringspartierne havde nogle rent taktiske problemer:

Venstre kunne af hensyn til konkurrencen med de andre højrepartier ikke godtage f. eks. en udbyttedeling, til trods for at det reelt ville være en fordel for kapitalen, en økonomisk såvel som en ideologisk stabilisering af systemet.

Socialdemokratiet på sin side måtte erkende nødvendigheden af LO-toppens indforståelse og var desuden stillet over for mere præcise betingelser end tidligere for socialdemokratiets medvirken til en forstærket lønpolitik.

Disse mere taktiske hensyn snarere end politiske hensigter kom i vejen for hinanden i september, da sankthansforliget skulle føl-